

Discurs del president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall

És un plaer ser avui aquí i poder fer una pensada sobre el que han representat els cent anys que van de l'any 1907 a l'any 2007. Un any per cert en què d'alguna manera Catalunya formulava i iniciava un projecte regenerador que després va marcar la vida política i cultural d'aquest país durant molts anys, durant tot un segle. Els anys 1905, 1906 i 1907 foren anys decisius en l'evolució del catalanisme i en el discurs del

president ho hem pogut comprovar. I la creació de l'Institut és per a mi un exemple únic del que ha representat d'alguna manera la voluntat de Catalunya de ser, la voluntat de Catalunya d'esdevenir un país, una nació. És fàcil dir-se *nació*, és molt difícil ser-ho; és fàcil de dir en un himne, o en un estatut, no tan fàcil, però ha estat possible fer que en un estatut digui que ho som. Una altra cosa és ser-ho amb totes les conseqüències pel que re-

presenta d'exigències de cara enfora, però també pel que representa d'exigències de cara endins, de cara al propi país nació, de cara als ciutadans de Catalunya que en definitiva són els protagonistes de la realització d'aquest somni, d'aquest projecte. Aquí al Palau hem viscut durant molts anys moltes hores molt singulars. Algunes per descomptat difícils o que van provocar situacions difícils, com molts de vosaltres recordareu i la gent més jove hauria de saber si no ho sap. Aquí es van desencadenar, ja fa una colla d'anys —era l'any 1960—, alguns dels esdeveniments que després van marcar la vida política d'aquest país. Un país que ha tingut una colla de presidents, un que va ser empresonat, un altre que va ser afusellat, un altre que va viure exiliat pràcticament tota la seva vida fins que va poder retornar i un altre que va ser torturat després d'uns esdeveniments que es van produir en aquesta sala. Ara és fàcil recordar-ho, però no és sovint que ho fem, i ara ho faig com una obligació, però una obligació plaent, perquè si no ho fèssim no estariem, d'alguna manera, recordant cada dia, o tenint al pap cada dia, ben present, el que les generacions següents han de saber. Aquest és un país que segurament, després, s'ha acostumat a viure dels patiments anteriors i a fer-ne un altar, una religió, per dir-ho d'alguna manera, quan en realitat el que ara podem fer, i hem de fer i estem fent, crec, és mirar endavant i construir una Cata-

lunya de futur que sigui alguna cosa important a Europa i que ajudi els pobles d'Espanya a ser-ho també. Però en tot cas ser, dins de l'Europa que s'està construint, un factor important, un terreny sense fronteres capaç d'aliar-se amb els terrenys amics del voltant, el País Valencià, València, les Illes, el Migdia francès, el Llenguadoc, el Rosselló, amb els quals jo sempre he pensat que construïm una euroregió. Penso que l'Institut d'Estudis Catalans és alguna de les coses que podem mostrar a aquests territoris amics com a demostratius de l'existència, darrere de la nostra voluntat, d'una realitat, d'una realitat permanent, i espero que l'Institut segueixi la seva línia actual, conscient que Catalunya té estesos pel món científics de la qualitat de qui ens ha parlat avui, el doctor Massagué, amb la claredat amb què ho ha fet explicant coses summament difícils. En això de segur que l'ha ajudat la seva passada per Amèrica, perquè Amèrica pedagògicament és realment una eminència, i ell ens ha sabut transmetre coses que són difícils d'entendre d'una manera planera. Doncs bé, Catalunya té en aquest moment l'obligació d'obrir-se al món, de fer sentir les seves pròpies veus, de construir amb altres al seu voltant un territori més gran dins d'Europa, que és la nostra nova pàtria i sense la qual res no seria en un món en el qual les grans potències amb la seva mida estan marcant el camí que hem de seguir els altres.

Agraeixo a l'Institut, al seu president i als que ho han estat abans, dels quals hem tingut una presència gràfica que ens ha emocionat, agraeixo doncs a l'Institut i als seus dirigents que hagin sabut durant tot aquest temps no solament mantenir la flama, com diem tradicional-

ment, sinó mirar al futur amb esperança, amb interès i amb passió, perquè és aquí on ens la juguem. I és aquest futur on farem bo, o no l'hi farem, el sacrifici dels d'abans.

Moltes gràcies. Visca Catalunya.